

Sygn. akt X P 967/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we W. X Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2015 r. we W.

sprawy z powództwa: Z. R.

przeciwko: T. P. S.A. w W.

o odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia, odprawę pieniężną

I. zasądza od strony pozwanej T. P. S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda Z. R. kwotę 3.874,08 zł netto (słownie: trzy tysiące osiemset siedemdziesiąt cztery złote 08/100 groszy) tytułem bezpodstawnie dokonanego potrącenia z odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia i odprawy pieniężnej wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.250,00 zł;

IV. zasądza od powoda Z. R. na rzecz strony pozwanej T. P. S.A. z siedzibą w W. kwotę 684,00 zł (słownie sześćset osiemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. nakazuje stronie pozwanej T. P. S.A. z siedzibą w W., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we W.) kwotę 194,00 zł (słownie: sto dziewięćdziesiąt cztery złote) tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której powód był z mocy ustawy zwolniony;

VI. orzeka, że pozostałe koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód Z. R. pozwem z dnia 18 lipca 2014 r. (data stempla pocztowego), skierowanym przeciwko stronie pozwanej, T. P. S.A. z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie kwoty 12.641,64 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa powód podniósł, że w dniu 2 grudnia 2013 r. została mu wypowiedziana umowa o pracę z przyczyn nie dotyczących pracownika, której rozwiązanie nastąpiło w dniu 31 stycznia 2014 r. Pozwany zobowiązany był do wypłaty na rzecz powoda kwoty 16.250,00 zł brutto, jednak wypłacona została mu tylko kwota 3.155,34 zł, co miało miejsce w dniu 31 stycznia 2014 r., zaś w pozostałej części, tj. 12.641,64 zł (potrącona kwota 10.713,25 zł powiększona o podatek dochodowy), pomimo braku zgody na piśmie dokonano bezpodstawnego potrącenia.

Jako że roszczenie, które się domaga stało się wymagalne w dniu 31 stycznia 2014 r., uzasadnione staje się dochodzenie odsetek za zwłokę od dnia 1 lutego 2014 r. (k. 3-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 sierpnia 2014 r., sygn. akt X Np 257/14, Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia we W. X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nakazał stronie pozwanej, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła na rzecz powoda kwotę: 12.641,64 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 159,00 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy albo wniosła w tymże terminie sprzeciw (k. 14).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana zarzuciła, iż w dniu 1 września 2009 r. wypowiedziano powodowi umowę o pracę ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009 r. jednakże w skutek odwołania do Sądu Pracy, powód został przywrócony do pracy, a wyrok w tej sprawie stał się prawomocny w dniu 3 lutego 2011 r.

Natomiast na mocy wyroku z dnia 13 czerwca 2011 r. została zasądzona na rzecz powoda kwota 39.204,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za okres pozostawania bez pracy.

Następnie na skutek wszczęcia przez powoda postępowania egzekucyjnego, komornik sądowy zajął rachunek bankowy strony pozwanej na kwotę 50.158,18 zł. (w tym należność główna 39.204,05 zł oraz odsetki 1.648,98 zł).

Strona pozwana wskazała, iż egzekucja dotyczyła kwoty należności głównej w wysokości 39.204,05 zł brutto zasądzonej w wyroku, a więc komornik zajął i przekazał wnioskodawcy również kwotę składek na ubezpieczenie społeczne, których obowiązek pokrycia ciąży na pracowniku, a pracodawca – jako płatnik – je jedynie odprowadza za pracownika.

Z uwagi na zgłoszenie powoda do ZUS-u i opłacenia składki za czas pozostawania bez pracy (od 1 stycznia 2010 r. do 3 lutego 2011 r.), w wysokości 10.713,25 zł, które powinny być potrącone z wynagrodzenia pracownika. Tym samym egzekucja powinna dotyczyć kwoty 28.490,80 zł netto.

Biorąc pod uwagę, że powód otrzymał odszkodowanie w wysokości brutto, a nie netto, tym samym strona pozwana odprowadziła składki na ubezpieczenie społeczne, które powinny być odprowadzone z części wynagrodzenia pracownika, powód został wezwany do wpłaty kwoty 10.713,25 zł. Jednocześnie został poinformowany, iż w przypadku nie uregulowania należnej kwoty, zostanie ona potrącona z wierzytelnością należną z tytułu odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia i odprawy pieniężnej.

W związku z brakiem płatności niesłusznie zajętej przez komornika i przekazanej powodowi, a należnej stronie pozwanej kwoty w wysokości 10.713,25 zł jako kwoty składek na ubezpieczenie społeczne odprowadzonej za pracownika, strona pozwana dokonała potrącenia i dnia 31 stycznia 2014 r. przekazała na konto bankowe powoda kwotę 3.155,34 zł.

Ponadto, strona pozwana wskazała, iż ochrona przed potrąceniami dotyczy wynagrodzenia za pracę a nie świadczeń pracowniczych innych niż wynagrodzenie za pracę. Natomiast odszkodowanie z tytułu skróconego okresu pracy oraz odprawa pieniężna nie mają charakteru okresowego oraz majątkowo-przysparzającego, nie odwzajemniają pracy w związku z czym nie mieszczą się w prawniczym pojęciu wynagrodzenia za pracę (k. 19-23).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z dniem 31 grudnia 2009 r. strona pozwana T. P. S.A. z siedzibą w W. Oddział we W., rozwiązała z powodem Z. R. umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

W skutek odwołania powoda wyrokiem z dnia 5 listopada 2010 r. tut. Sąd (sygn. akt IV 2 P 711/09) przywrócił powoda do pracy w oparciu o dotychczasowe warunki pracy i płacy. Następnie wyrokiem z dnia 3 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy we W. oddalił apelację strony pozwanej.

Po orzeczeniu Sądu Okręgowego we W. powód zgłosił gotowość do podjęcia pracy i podjął ponownie zatrudnienie u strony pozwanej.

Dowody:

- bezsporne a nadto kserokopia wyroków z 05.11.2010 r. oraz 03.06.2011 r. – karta 120-121.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 13 czerwca 2011 r., sygn. akt X P 568/11 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we W. Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od strony pozwanej T. P. S.A. z siedzibą w W. Oddział we W. na rzecz powoda Z. R. kwotę 39.204,05 zł brutto z ustawowymi odsetkami liczonymi co do kwot:

- 38.244,05 zł brutto od dnia 4.02.2011r do dnia zapłaty;

- 960 zł brutto od dnia 1.03.2011r do dnia zapłaty

tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od 1 stycznia 2010 r. do 3 lutego 2011 r. oraz gotowości do świadczenia pracy a braku jej świadczenia z przyczyn stojących po stronie pracodawcy za okres 4 lutego 2011 r. do 9 lutego 2011 r.

Dowody:

- bezsporne a nadto kserokopia wyroku z 13.06.2011 r., sygn. akt X P 568/11 – karta 33.

W dniu 8 marca 2012 r. strona pozwana zgłosiła powoda do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z datą powstania obowiązku ubezpieczenia od 1 stycznia 2010 r.

Równocześnie strona pozwana wyrejestrowała powoda z ubezpieczeń od dnia 3 lutego 2011 r.

Następnie drukiem ZUS P ZUA z 16 marca 2012 r. strona pozwana ponownie zgłosiła powoda do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z datą powstania obowiązku ubezpieczenia od 10 lutego 2011 r.

Drukiem ZUS P ZUA z 13 marca 2013 r. strona pozwana zgłosiła powoda do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z datą powstania obowiązku ubezpieczenia od 3 lutego 2011 r.

Dowody:

- druk ZUS P ZUA – karta 38, 99,

- druk ZUS P ZWUA – karta 39,

- informacja o wysyłce i potwierdzeniu – karta 40, 100,

- druk ZUS P ZUA – karta 41,

- druk ZUS P ZUA – karta 98

Łączne składki finansowane przez ubezpieczonego (powoda) na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne z tytułu wynagrodzenia za pracę za okres od 1 stycznia 2010 r. do 9 lutego 2011 r. kształtowały się w następujących wysokościach:

- za styczeń 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,

- za luty 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za marzec 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za kwiecień 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne 289,99 zł,
- za maj 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za czerwiec 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za lipiec 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za sierpień 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za wrzesień 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za październik 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za listopad 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za grudzień 2010 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za styczeń 2011 r. – ubezpieczenia społeczne – 511,93 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 289,99 zł,
- za okres od 1-9 luty 2011 r. – ubezpieczenia społeczne – 184,10 zł; ubezpieczenie zdrowotne – 104,21 zł,

Dowody:

- informacje miesięczne dla osoby ubezpieczonej – karta 42-52.

Na skutek wniosku powoda o wszczęci egzekucji, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. zajął rachunek bankowy strony pozwanej na kwotę 50.158,18 zł i w dniu 10 listopada 2011 r. przekazał powodowi należności zasądzone wyrokiem z 13 czerwca 2011 r., sygn. akt X P 568/11.

Po zakończeniu postępowania egzekucyjnego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. wystawił powodowi PIT za rok 2011, w którym wskazał, że przychody powoda jako podatnika wynosiły kwotę 39.204,05 zł, koszty uzyskania przychodów - kwotę 111,25 zł, dochód 39.092,80 zł, a zaliczka pobrana przez komornika wynosiła kwotę 3.448 zł.

Komornik nie dokonał pobrania składek na ubezpieczenie społeczne, a także składek na ubezpieczenie zdrowotne od wyegzekwowanej od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty.

Dowody:

- częściowo zeznania powoda Z. R. złożone na rozprawie w dniu 3 listopada 2014 r.
- kserokopia zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat karta 34-35,
- kserokopia potwierdzenia realizacji noty memoriałowej i przelewu – karta 36-37,
- akta Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. sygn akt KM 32002/11

Pismem z dnia 30 marca 2012 r. powód zwrócił się do ZUS Oddział we W. o zobowiązanie strony pozwanej do zapłacenia obowiązkowych składek z tytułu objęcia ubezpieczeniem za okres od 3-10 lutego 2011 r.

Dowody:

- kserokopia pisma powoda z 30.03.2012 r. – karta 74.

Pismem z dnia 2 grudnia 2013 r. strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę za wypowiedzeniem z zastosowaniem skróconego okresu wypowiedzenia, który wynosił 1 miesiąc i upłynął w dniu 31 stycznia 2014 r.

Z tytułu rozwiązania stosunku pracy powodowi przysługiwało odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia w wysokości 6.500,00 zł oraz odprawa pieniężna w wysokości 9.750,00 zł. Łącznie była to kwota 16.250,00 zł brutto (13.325,00 zł netto).

Pismem z dnia 22 stycznia 2014 r. strona pozwana wezwała powoda do uiszczenia kwoty 10.713,25 zł tytułem naliczonych i odprowadzonych składek do ZUS za okres od 1 stycznia 2010 r. do 9 lutego 2011 r. z tytułu wynagrodzenia zasądzonego przez Sąd Pracy w wyroku z dnia 13 czerwca 2011 r., które w całości zostało wyegzekwowane w drodze egzekucji komorniczej.

Dowody:

- zeznania powoda Z. R. złożone na rozprawie w dniu 3 listopada 2014 r.,

- rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem – karta 7, 55,

- kserokopia pisma strony pozwanej z 22.01.2014 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – karta 56-57.

W dniu 31 stycznia 2014 r. strona pozwana przełała na konto powoda kwotę 3.155,34 zł.

Dowody:

- wydruk potwierdzenia operacji bankowej – karta 9, 58.

Pismem z dnia 7 lutego 2014 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 10.713,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Powód wskazał, iż żądana kwota stanowi bezprawnie potrącone należności przysługujące mu z tytułu rozwiązania umowy o pracę z dnia 2 grudnia 2013 r. ze skutkiem na dzień 31 styczeń 2014 r.

Dowody:

- pismo powoda z 07.02.2014 r. – karta 8.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 3.250,00 zł brutto (akta osobowe powoda).

W oparciu o dokonane ustalenia faktyczne, Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo było zasadne tylko częściowo i w takim zakresie zasługiwało uwzględnienie.

Bezsporne w sprawie było, iż wyrokiem tut. Sądu z dnia 13 czerwca 2011 r., sygn. akt X P 568/11 została zasądzona na rzecz powoda kwota 39.204,05 zł brutto (z ustawowymi odsetkami) tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od 1 stycznia 2010 r. do 3 lutego 2011 r. oraz gotowości do świadczenia pracy a braku jej świadczenia z przyczyn stojących po stronie pracodawcy za okres 4 lutego 2011 r. do 9 lutego 2011 r.

Bezsporne było również to, iż w wyniku egzekucji komorniczej, Komornik Sądowy dla W. zajął rachunek bankowy strony pozwanej i wyegzekwował od strony pozwanej zasądzone na rzecz powoda należności wynikające z wyroku z dnia 13 czerwca 2011 r., w tym kwotę 39.204,05 zł brutto.

Ponadto bezsporne było również to, iż w związku z rozwiązaniem z powodem umowy o pracę z dniem 31 stycznia 2013 r., strona pozwana była zobligowana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 6.500,00 zł brutto, tytułem odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia oraz kwoty 9.750,00 zł brutto, tytułem odprawy pieniężnej w związku z rozwiązaniem

stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Łącznie była to zatem kwota 16.250,00 zł brutto, czyli netto do wypłaty 13.325,00 zł. Tymczasem z tego tytułu w dniu 31 stycznia 2014 r. strona pozwana strona przelała na konto powoda tylko kwotę 3.155,34 zł

Powód podnosił w toku postępowania, iż strona pozwana dokonała bezpodstawnie potrącenia z przysługujących mu świadczeń kwoty 10.713,25 zł netto, podnosząc zarówno brak zasadności dokonania takiego potrącenia (bezzasadność roszczenia strony pozwanej), a także powołał się na fakt, że strona pozwana nie mogła dokonać potrącenia, gdyż była to czynność sprzeczna z art. 87 kp.

Jak wynika z niespornego w tym zakresie stanu faktycznego, tzw. „potrącenie” dokonane przez stronę pozwaną wynikało z tego, że pracodawca odprowadził za powoda kwoty należnych z tytułu wypłaty wynagrodzenia wygzekwowanego przez komornika sądowego w drodze postępowania egzekucyjnego składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

Mając to na uwadze, należy wskazać, że czynność dokonania wypłaty na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przez pracodawcę jako płatnika składek na ubezpieczenie zdrowotne i ubezpieczenie społeczne nie jest czynnością potrącenia, o której stanowi przepis art. 87 kp.

W ocenie Sądu, czynność dokonana przez stronę pozwaną należy traktować jako odliczenie i pobranie z przysługującego powodowi świadczenia składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne, a zatem nie czynność ta nie podlega ochronie przewidzianej przepisem art. 87 kp.

Zatem w tym przypadku strona pozwana jako pracodawca nie miała obowiązku uzyskania zgody powoda na piśmie, gdyż de facto nie było to potrącenie, a uprawnienia te wynikały z treści art. 87 § 1 k.p., który uprawnia pracodawcę do dokonania odliczenia z wynagrodzenia za pracę składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Bez znaczenia zatem było to czy sporne świadczenia przysługujące powodowi w związku z rozwiązaniem stosunku pracy podlegało, czy też nie podlegało ochronie. Bez znaczenia było również to, że dokonanie odliczenia i pobrania z przysługujących powodowi świadczeń składek dotyczył wynagrodzenia powoda za wcześniejszy okres.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż powód w związku z wyrokiem tut. Sądu z dnia 5 listopada 2010 r. (sygn. akt IV 2 P 711/09) utrzymanym w mocy wyrokiem z dnia 3 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy we W. został przywrócony do pracy w oparciu o dotychczasowe warunki pracy i płacy. Jednocześnie w związku z restytucją stosunku pracy powód zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych za okres od 1 stycznia 2010 r. do 9 lutego 2011 r. i uzyskał statut pracownika.

Natomiast dalszą konsekwencją przywrócenia do pracy było to, iż wyrokiem z dnia 13 czerwca 2011 r. została zasądzona na rzecz powoda kwota 39.204,05 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od 1 stycznia 2010 r. do 3 lutego 2011 r. oraz gotowości do świadczenia pracy a braku jej świadczenia z przyczyn stojących po stronie pracodawcy za okres 4 lutego 2011 r. do 9 lutego 2011 r. i była to kwota brutto.

Samo zasądzenie wynagrodzenia nie powodowało jeszcze obowiązku ubezpieczeniowego, jednakże w momencie jego wypłaty, w tym przypadku dokonanej przez komornika, zmaterializował się obowiązek obliczenia i przekazania składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne właściwym instytucjom.

W tym zakresie rację ma strona pozwana, iż ciążył na niej obowiązek przekazania do właściwej instytucji, jako płatnika składek, składek na ubezpieczenia społeczne.

W związku z restytucją stosunku pracy, zgłoszeniem powoda do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego powód jako pracownik podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, a zgodnie z art. 4 pkt. 2 lit. a, ustawy

z dnia 10 listopada 1998 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.), płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne w stosunku do pracowników jest pracodawca.

Natomiast w myśl art. 16 ust. 1 pkt. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników finansują z własnych środków, w równych częściach, ubezpieczeni i płatnicy składek. Natomiast składki na ubezpieczenie chorobowe finansuje w całości z własnych środków sam ubezpieczony (art. 16 ust. 2 ustawy).

Jednocześnie ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych w art. 17 ust. 1 stanowi, iż składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za ubezpieczonych, o których mowa w art. 16 ust. 1–3, 5, 6 i 9–12, (a więc między innymi za pracownika) obliczają, rozliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu w całości płatnicy składek. Natomiast w myśl ust. 2 powyższego artykułu, płatnicy składek, o których mowa w ust. 1, obliczają części składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz chorobowe finansowane przez ubezpieczonych i po potrąceniu ich ze środków ubezpieczonych przekazują do Zakładu.

Natomiast art. 46 ust. 1 ustawy o systemie społecznym mówi, iż płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych jednoznacznie wskazuje, iż obowiązek rozliczenia i opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne spoczywa na pracodawcy jako płatnika składek, a nie na komorniku, który wyegzekwowała od pracodawcy wynagrodzenie, czy też na pracowniku jako osobie ubezpieczonej, albowiem w ustawie brak w tym zakresie w jakiegokolwiek uregulowana.

Natomiast zgodnie z art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, to pracodawca jest płatnikiem składek w stosunku do pracownika.

Zatem pomimo tego, iż powód uzyskał przychód z tytułu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, w drodze egzekucji komorniczej, to obowiązki z tytułu rozliczenia i opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne i to zarówno w części finansowej przez stronę pozwaną (jako płatnika) jak i powoda (jako pracownika), obciążał tylko stronę pozwaną. Wyegzekwowanie przez komornika wynagrodzenia w kwocie brutto nie powodowało bowiem, zwolnienia strony pozwanej, z obowiązku opłacenia składek finansowanych przez powoda.

Jak wynika też z akt Komornika Sądowego i z wystawionego przez niego PIT 11 na rzecz powoda za rok 2011, Komornik odprowadził z tytułu wyegzekwowanej kwoty wynagrodzenia jedynie zaliczkę na podatek, natomiast nie odprowadził składek ani z tytułu ubezpieczenia społecznego, ani z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego.

Odmiennie ma się natomiast kwestia składek na ubezpieczenie zdrowotne. W tym bowiem przypadku poprzez wypłatę dokonaną przez komornika, strona pozwana została zwolniona z obowiązku opłacenia składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Wprowadzie co do zasady, w świetle art. 85 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tj. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.), zw. dalej ustawą zdrowotną, za osobę pozostającą w stosunku pracy, w stosunku służbowym albo odbywającą służbę zastępczą składkę jako płatnik oblicza, pobiera z dochodu ubezpieczonego i odprowadza pracodawca, a w razie wypłaty świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, o których mowa w ustawie z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 85, z późn. zm.36))37) – podmiot obowiązany do wypłaty tych świadczeń.

Jednakże w myśl art. 84 ust. 2 ustawy zdrowotnej, w przypadku gdy wypłata przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne jest dokonywana przez komornika, składkę na ubezpieczenie zdrowotne opłaca ubezpieczony bezpośrednio na rachunek bankowy wskazany przez właściwy oddział wojewódzki Funduszu.

Skoro więc wypłacenie wynagrodzenia za pracę za czas pozostawania bez pracy, zostało dokonane przez komornika, to w świetle powyższego przepisu strona pozwana nie była w ogóle zobowiązana do opłacenia składki na ubezpieczenie zdrowotne powoda, gdyż składkę tą powinien opłacić sam powód bezpośrednio na rachunek bankowy wskazany przez właściwy oddział wojewódzki FUS.

Strona pozwana nie miała zatem żadnych podstaw do tego, ażeby odliczyć i pobrać z przysługujących powodowi świadczeń składki na ubezpieczenie zdrowotne i w tym zakresie należy zgodzić się z powodem, iż czynność ta w tym konkretnym przypadku miała charakter potrącenia, którego jednak strona pozwana nie miała prawa dokonać.

Odnosząc się natomiast do zarzutu powoda, iż komornik przekazując mu wyegzekwowaną sumę dokonał już stosownych „potrąceń” należy wskazać, iż strona pozwana odliczyła ze świadczeń powoda jedynie składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Natomiast komornik pobrał jedynie zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. Zgodnie bowiem z art. 42e ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. Dz. U. z 2012, poz. 312 ze zm.), – który jest przez powoda błędnie interpretowany – w przypadku gdy za zakład pracy wypłaty świadczeń określonych w art. 12 dokonuje komornik sądowy lub podmiot niebędący następcą prawnym zakładu pracy, przejmujący jego zobowiązania wynikające ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy, jest on obowiązany, jako płatnik, do poboru zaliczki na podatek, stosując do wypłacanych świadczeń najniższą stawkę podatkową określoną w skali, o której mowa w art. 27 ust. 1. Treść powyższego przepisu mówi wprost o pobraniu zaliczki na podatek, a nie na składki ubezpieczeniowe czy składkę zdrowotną.

Fakt ten jednoznacznie potwierdza informacja PIT-11 wystawiona przez komornika, w której jako przychód wskazana jest kwota 39.204,05 zł (kwota brutto zasądzona wyrokiem tut. Sądu z dnia 13 czerwca 2011 r.), z czego zaliczka na podatek pobrana przez komornika jako płatnika wynosiła 3.448,00 zł, natomiast w części dotyczącej składek ubezpieczeniowych i składki zdrowotnej jest wskazana kwota 0,00 zł.

Ponadto powód z ostrożności procesowej kwestionował w ogóle fakt istnienia wierzytelności strony pozwanej, jednakże w ocenie Sądu, zarzut ten był zasadny tylko w części odnoszącej się do składek na ubezpieczenie zdrowotne, gdzie w przypadku dokonania wypłaty wynagrodzenia przez komornika, obowiązek odprowadzenia składek z pracodawcy przenosi się na pracownika.

Natomiast istnienie wierzytelności w postaci składek na ubezpieczenie społeczne wynika wprost z przepisów ustawy o systemie społecznym. W momencie restytucji stosunku pracy pomiędzy stronami, strona pozwana, zgłosiła go do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na umowę o pracę przez co został on objęty obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym. Jednocześnie wypłata wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od 1 stycznia 2010 r. do 3 lutego 2011 r. oraz gotowości do świadczenia pracy a braku jej świadczenia z przyczyn stojących po stronie pracodawcy za okres 4 lutego 2011 r. do 9 lutego 2011 r. stanowiła przychód powoda jako pracownika, o którym mowa art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W świetle bowiem art. 12 ust. 1 ustawy o podatku od osób fizycznych, za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Zatem zgodnie z art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym, kwota wyegzekwowanego przez komornika świadczenia stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, co implikowało obowiązek ich obliczenia i przekazania właściwym instytucjom.

Natomiast z uwagi na to, iż w świetle ustawy o ubezpieczeniach społecznych wypłata wynagrodzenia dokonana przez komornika nie zwalnia pracodawcy z obowiązku odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne, w tym składek finansowanych przez pracownika, po stronie pozwanej istniała wierzytelność w stosunku do powoda.

Ponadto w ocenie Sądu nie znajduje uzasadnienia żądanie powoda odnoszące się do powiększenia o podatek dochodowy dochodzonej przez niego, a odliczonej przez stronę pozwaną, kwoty 10.713,25 zł. Strona pozwana odliczyła bowiem sporną kwotę z przysługującego powodowi od wynagrodzenia netto (13.325,00 zł) i stosowny podatek dochodowy od spornego roszczenia został już pobrany, przez co kwota zasądzzonego roszczenia (3.874,08 zł netto) nie podlega już ponownemu opodatkowaniu.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego przede wszystkim w oparciu od dowody z dokumentów nie budzących żadnych wątpliwości, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Natomiast zeznania powoda były przydatne tylko w nieznacznym zakresie, albowiem spór pomiędzy stronami w gruncie rzeczy dotyczył kwestii natury prawnych i co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. Natomiast zeznania powoda odnosiły się do problemów powoda związanych z faktem pomniejszenia otrzymywanej emerytury na skutek problematycznej kwestii zarejestrowania go przez stronę pozwaną do ubezpieczeń społecznych w związku z wyrokiem przywracającym go do pracy.

Podsumowując rozważania, Sąd uwzględnił roszczenie powoda w zakresie kwoty 3.874,08 zł stanowiącej wysokość składek na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu wynagrodzenia zasądzzonego wyrokiem tut. Sądu z dnia 13 czerwca 2011 r., która została potrącona z przysługujących powodowi świadczeń netto, w związku z rozwiązaniem z dniem 31 stycznia 2014 r. stosunku pracy, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt II sentencji wyroku).

O odsetkach od zasądzzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. i 455 k.c. w zw. z art. 300 k.p. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy z dniem 31 stycznia 2014 r., sporne świadczenie stało się wymagalne z ostatnim dniem zatrudnienia wobec czego strona pozwana pozostała w zwłoce od 1 lutego 2014 r.

O rygorze natychmiastowej wykonalności jak w pkt III sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda, którego wysokość wynosiła 3.250,00 zł brutto.

Orzeczenie o kosztach w punkcie IV sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 100 zd. pierwsze k.p.c..

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez strony były koszty wynagrodzenia pełnomocników ich reprezentujących, które zgodnie z § 11 ust 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), wynosiły po 1.800,00 zł.

Powództwo zostało uwzględnione tylko częściowo i z dochodzonej przez powoda kwoty 12.641,64 zł, zasłała mu zasądzona kwota 3.874,08 zł. Powód wygrał zatem proces w 31 % natomiast przegrał w 69 %. Winien zatem uiścić na rzecz strony pozwanej kwotę 1.242,00 zł, natomiast strona pozwana winna pokryć koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 558,00 zł. Zatem po wzajemnym zniesieniu kosztów, powód winien uiścić na rzecz strony pozwanej kwotę 684,00 zł (1.242,00 zł – 558,00 zł).

W punkcie V sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi, od których powód był zwolniony, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył stronę pozwaną. Obejmowały one stosunkową opłatę sądową od pozwu w zakresie przegranego powództwa w kwocie 194,00,00 zł.

W pkt V sentencji wyroku pozostałymi nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci pozostałej części opłaty od pozwu w wysokości 439,00 zł, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, iż nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami powoda.